

[Henry Christensen.]

fuld tilvækst til den opsparing her i samfundet, som også er en af de helt afgørende betingelser for vort samfunds videre udvikling. Jeg tilsagde et positivt og sagligt medarbejderskab fra venstres side i det udvalgsarbejde, der derefter skulle følge, men jeg gav også udtryk for, at vi mente, der var væsentlige mangler i regeringsforslaget, sådan som det forelå, og at disse mangler særlig grupperede sig om 3 hovedområder.

For det første fandt vi den foreslåede løsning af funktionærernes placering i tillægspensionsforslaget afgørende utilfredsstillende. For det andet fandt vi, at det ville være urimeligt ikke til en tillægspensionsordning at knytte nogen som helst form for en enkepension.

Det tredje hovedområde, jeg pegede på, var, at forslaget, sådan som det forelå, skabte et kunstigt skel i den danske befolkning, fordi det holdt alle selvstændige erhvervsdrivende, håndværkere, landbrugere o. s. v. helt uden for adgangen til den lovgivningsmæssigt fastlagte tillægspension.

Jeg skal i de næste bemærkninger foreløbig holde mig til de to førstnævnte områder og senere vende tilbage til det sidste.

Hvad de to førstnævnte områder angår, må jeg udtrykke tilfredshed med arbejdet i udvalget og med de betydningsfulde realitetsændringer, der er opnået, og som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen nu så udførligt har gjort rede for. Den mulighed, som den højtærede arbejdsministers forslag oprindelig rummede, hvorefter store funktionærgrupper mod disses eget ønske kunne holdes uden for den almindelige tillægspension, er nu heldigvis fjernet. Det var også en grim plet på forslaget og mødte selvfølgelig stærk modstand hos funktionærerne. Man kan måske sige, at vi nu til dels er havnet i den modsatte grøft, nemlig den, at heller ikke i de tilfælde, hvor funktionærgrupper, der har en tilfredsstillende pensionsordning, og som selv ønsker sig holdt uden for ordningen, kan få mulighed derfor. Da funktionærgrupperne heller ikke selv har ønsket denne ventil, er forslaget naturligvis i den skikkelse, det nu har, det mest konsekvente.

Det andet, vi fandt utilfredsstillende, var, som jeg nævnte, at enker efter beret-

tigede medlemmer af tillægspensionsordningen var holdt udenfor. Tænkte man sig således et ægtepar, hvor manden gennem 20-30 år eller en endnu længere periode havde indbetalt til tillægspensionen og derefter døde, når han f. eks. var 67 år, ville denne enke jo komme i en meget utilfredsstillende situation økonomisk set, for hun ville for det første, foruden at hun mistede sine almindelige indtægter, hvad hendes folkepension angik få denne væsentlig beskåret, og for det andet være således stillet, at hun efter tillægspensionsreglerne overhovedet ingen enkepension ville få. Hendes samlede pensionsindtægt ville dermed blive mere end halveret. Dette forekom det os at lovgivningsmagten ikke burde acceptere.

Nu er der derimod opnået enighed om en enkepensionsordning, og den vil som selve lønmodtagerens tillægspension blive en overbygning på folkepensionen, hvad der også er naturligt, fordi tillægspensionen i det hele taget er udformet som en overbygning på folkepensionen. Jeg skal ikke gøre nærmere rede for selve indholdet af enkepensionsordningen. Det er nu gjort, og det fremgår naturligvis også af ændringsforslagene, således som de nu er fremsat.

Det fremgår yderligere, at man skønner, at ordningen for at hvile på samme økonomiske principper som det oprindelige forslag efter indførelse af enkepensionsadgangen vil blive ca. 20 pct. højere. Når hensyn tages til de vilkår, hvorunder enkepensionsrettighederne opnås, tvivler jeg imidlertid fremdeles på rigtigheden af det skøn, man her har angivet. Jeg tror ikke, ordningen bliver helt så dyr, som man her har angivet, men naturligvis bliver den dyrere.

Virkningen heraf burde have været, at spørgsmålet om bidragene eller pensionsbeløbenes størrelse eller en kombination deraf var blevet løst samtidig med lovforslaget. Denne afgørelse er nu skudt ud til den kommende bestyrelse, og jeg ser måske nok grundene hertil. Jeg vil dog gerne fremhæve, at jeg havde ønsket og også givet udtryk for ønsket om, at vi var nået til en afklaring af det i loven. Jeg tror, det havde tjent folketingets anseelse bedre, om man også havde gjort det fremfor blot at skyde den ubehagelige side af sagen ud. Så vidt jeg har forstået det, var det også oprinde-